

Arrest

nr. 49 639 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Flamur HAJDARI, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Preshevë (Zuid-Servië).

Begin 2000, op zestienjarige leeftijd, zou u bij het Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc (UÇPMB) zijn gegaan. U werd ingedeeld bij brigade 115 van Ibrahim Feizullahu in Maxherë. Omwille van uw jeugdige leeftijd werd u niet ingezet bij gevechten en u droeg geen uniform. U zou het UÇPMB louter logistiek hebben geholpen door voedsel en kledij te bedelen en burgers uit gevaarlijke gebieden hebben helpen evacueren. In mei 2001 was de oorlog afgelopen en zou u zijn weggegaan bij het UÇPMB. U zou sindsdien nooit meer iets te maken hebben gehad met gewapende groeperingen. Hierna zou u op onregelmatige basis in de bouw hebben gewerkt.

Op 5 juni 2005 werd u lid van de veteranenorganisatie van het UÇPMB, de OVL.

In diezelfde periode zou de situatie in Servië zijn verslechterd voor de Albanezen die ooit deel uitmaakten van het UÇPMB. U zou om die reden hebben besloten om preventief naar Kosovo te vertrekken. U zou er hebben kunnen wonen bij verschillende vrienden in Gjilan en bij een oom in Prishtinë. U zou er af en toe in de bouw hebben gewerkt. U zou sporadisch uw familie in Preshevë opgezocht hebben.

In 2006 zou u uw huidige echtgenote, Hatidze Ameti (O.V.6.345.859), hebben leren kennen. Uw ouders zouden haar niet als uw bruid hebben willen accepteren omdat ze ouder is dan u.

Begin 2007 zou u in Kosovo hebben geprobeerd de Kosovaarse nationaliteit aan te vragen. Deze zou u zijn geweigerd.

Rond februari 2008 zou u op een avond vanuit Kosovo naar Preshevë zijn gegaan om uw ouders te bezoeken. In de vroege ochtend zou de gendarmerie uw ouderlijke woning zijn binnengevallen. De agenten zouden meteen naar uw kamer zijn gegaan, uw naam hebben gevraagd en u hebben gefouilleerd. U zou een zak over uw hoofd hebben gekregen en meegenomen zijn naar een voor u onbekende plaats. Daar zou u door een Serviër in het Albanees zijn ondervraagd. Men zou hebben opgemerkt op de hoogte te zijn van uw verblijf in Kosovo en u hebben gevraagd waar uw vrienden waren. Er zouden u hierbij foto's van tien ex-UÇPMB-ers uit Rahovec zijn getoond die eerder waren gearresteerd. Verder zou u zijn gevraagd of u wapens smokkelde en of u informatie over bunkers en over een ex-commandant van het UÇPMB, Lulzim Ibishi, had. De vragen zouden zowel over gebeurtenissen uit 2001 als over 2008 zijn gegaan. Aangezien u nergens vanaf wist en geen contacten onderhield met gewapende groeperingen, kon u niets antwoorden. Tijdens de ondervragingen zou u zwaar zijn mishandeld. Uiteindelijk zou u een slag tegen uw hoofd hebben gekregen, waardoor u het bewustzijn verloor. U zou in deze toestand door de gendarmes voor uw woning zijn achtergelaten. Uw ouders zouden u niet naar het ziekenhuis hebben durven brengen en zouden u door een privé-arts hebben laten verzorgen. U diende geen klacht in tegen het gebeurde.

Twee weken na uw thuiskomst zou de gendarmerie zijn teruggekomen om uw stilzwijgen te eisen, zoniet zou uw familie de gevolgen dragen. De agenten zouden tijdens dat bezoek uw reispaspoort hebben verscheurd.

Enkele dagen later, in maart 2008, zou u hebben besloten naar Kosovo terug te keren. U zou in augustus 2008 naar Bujanovc zijn teruggekeerd om uw echtgenote officieel te huwen. U zou vervolgens beiden naar Gjilan zijn vertrokken.

In mei 2008 zouden agenten van de gendarmerie in burger bij uw schoonfamilie zijn langsgekomen met een attest van de rechtbank van Preshevë waarin stond dat u zich bij de rechtbank moest melden. U zou intussen via een oom van uw echtgenote uw reis naar België hebben voorbereid. U zou vanuit het dorp van uw echtgenote, Veliki Trnovac (gemeente Bujanovc, Zuid-Servië), met een smokkelaar naar België zijn vertrokken.

Op 6 november 2008 heeft u een asielaanvraag ingediend.

U bent in het bezit van de volgende documenten ter staving van uw identiteit en asielmotieven: uw Servische identiteitskaart, een internationale huwelijksakte, drie krantenartikelen (d.d. 23/02/2009, 16/07/2009 en 17/07/2009), handelend over wapensmokkel tussen Kosovo en Zuid-Servië, over uitspraken van de burgemeester van Bujanovc over de Servische repressie ten aanzien van etnische Albanezen en over een dame die haar echtgenoot niet mag opzoeken in de gevangenis, een lidmaatschapsattest van het OVL (d.d. 11/08/2009) en een attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 15/04/2008), waaruit blijkt dat er een strafzaak tegen u hangende is.

Na uw gehoor stuurde u mij nog de volgende documenten toe: een convocatie van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 13/03/2009), een attest van uw huisarts met de vaststelling van littekens op uw lichaam, een brief van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Brussel waarin wordt gesteld dat u aan posttraumatisch stresssyndroom lijdt en behandeling dient te volgen, een rapport van Human Rights Watch van november 2008 over Servië en artikelen over de arrestatie van tien Albanezen, leden van het ex-UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger) en het ex-UÇPMB, eind 2008."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Hatidze AMETI, luidt het asielrelaas als volgt: "Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Ternovc(gemeente Bujanovc).

U zou persoonlijk in uw land geen problemen hebben gehad.

Twee jaar geleden zou u uw huidige echtgenoot, Flamur Hajdari (O.V.6.345.859), hebben leren kennen. Uw schoonfamilie zou tegen jullie huwelijk gekant zijn geweest omdat u vijf jaar ouder bent dan uw echtgenoot.

Uw echtgenoot zou in de periode 2000-2001 bij het Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanovc (UÇPMB) hebben gezeten.

Vanaf 2005 zou uw echtgenoot in Kosovo hebben gewoond en u af en toe zijn komen opzoeken.

In mei 2008 zou de Servische gendarmerie uw echtgenoot bij u thuis zijn komen zoeken. U hebt nooit in detail vernomen welke problemen uw echtgenoot had.

In augustus 2008 huwden jullie officieel, waarna u met uw echtgenoot naar Gjilan (Kosovo) zou zijn vertrokken. Sinds jullie huwelijk zou uw echtgenoot geen contact meer hebben met zijn familie.

Omdat uw echtgenoot door de Servische gendarmerie werd gezocht, zouden jullie hebben besloten om het land te verlaten. Op 2 november 2008 zou u samen met uw echtgenoot vanuit uw dorp richting België zijn vertrokken.

Op 6 november 2008 heeft u een asielaanvraag ingediend.

U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 18 augustus 2008."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Flamur HAJDARI, luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolging en mishandeling door de Servische autoriteiten.

U zou zijn gevisieerd omdat u in 2000 als minderjarige het UÇPMB zou hebben gesteund door het bedelen van voedsel en kledij en door burgers uit gevaarlijke gebieden te helpen evacueren (gehoor Commissariaat-generaal pp. 5-7).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten, met name een attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 15/04/2008) en een convocatie van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 13/03/2009), waarmee u deze vervolging wil bewijzen, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten omdat deze inhoudelijk manifeste fouten bevatten.

Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling te staan.

Betreffende uw verklaringen over uw lidmaatschap van het UÇPMB, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er sinds de amnestiewet van juli 2002 geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB.

Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten.

Uit diezelfde informatie blijkt dat voornoemde amnestiewet sedertdien correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoer werd gebracht.

U haalde bovendien geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. U stelde immers uitdrukkelijk noch tijdens het gewapende conflict (gehoor CGVS p. 6), noch daarna te hebben deelgenomen aan de gewapende strijd (gehoor CGVS p. 5). Evenmin droeg u een uniform en/of wapens (gehoor CGVS p. 6).

Bovendien werd in de hele periode tussen 2001 en 2005, toen u besloot naar Kosovo te verhuizen, geen enkele gerechtelijke procedure tegen u opgestart (gehoor CGVS p. 7).

Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UÇPMB-ers werden opgepakt en veroordeeld, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd/wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen worden vervolgd wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren.

Met betrekking tot de huidige situatie en uw vrees in geval van een terugkeer naar Servië vermeldt u de arrestatie van verschillende Albanezen eind 2008.

Toen u werd gevraagd naar de band tussen uw vrees en die arrestaties, vermeldde u het willekeurige karakter ervan en verklaarde u bang te zijn te worden gearresteerd wegens uw Albanese afkomst en het feit dat u in 2000/2001 het UÇPMB steunde door hen van kledij en voedsel te voorzien en burgers te helpen evacueren uit gevaarlijke gebieden (gehoor CGVS pp. 5, 6, 8, 9, 12, 14).

Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, dat de arrestatie van tien Albanese in december 2008 door de Servische rijkswacht geen verband houdt met hun etnische herkomst maar met de verdenking van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999.

In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten, die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtsstaat, met zich meebrengen.

Tijdens uw asielprocedure heeft u niet vermeld te hebben meegevochten met Albanese rebellen of te hebben deelgenomen aan misdaden in Kosovo of Servië.

Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Over uw problemen met uw familie, met name dat deze niet akkoord gaat met uw huwelijk – u zou tegen de traditie in een echtgenote hebben genomen zonder eerst uw ouders om hun toestemming te vragen en uw echtgenote is bovendien ouder dan u – dient gesteld dat deze problemen van louter intrafamiliale aard zijn. Hoewel uw ouders na het vernemen van uw huwelijk alle contact verbraken (gehoor CGVS pp. 2-3), haalde u voorts geen andere problemen in dit verband aan.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart (licna karta) en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Het attest van de Veteranenorganisatie van het UÇPMB bevestigt dat u sinds 5 juni 2005 lid werd van deze organisatie. Hieraan wordt evenmin getwijfeld. De door u neergelegde krantenartikelen hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking (gehoor CGVS p. 5). Hetzelfde kan worden gezegd over het door u neergelegde rapport van Human Rights Watch van november 2008 en de artikelen over de arrestatie van tien Albanese, voormalige leden van het UÇK en het UÇPMB, eind 2008. Wat betreft het attest van uw huisarts, waarin wordt gesteld dat u verschillende littekens heeft en klachten over pijn, stijfheid en slaapstoornissen omwille van de pijn heeft, dient te worden opgemerkt dat dit attest geen uitsluitsel geeft over de oorzaak van uw medische problemen. Het attest van een therapeut van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg in Brussel, waarin wordt gesteld dat u aan posttraumatische stress lijdt te wijten aan slechte behandelingen in uw land van herkomst, is opgesteld na een éénmalig gesprek met u. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet zonder meer besloten worden dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Hatidze AMETI, luidt als volgt:

“Er dient te worden gewezen op het feit dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die eveneens door uw partner, Flamur Hajdari, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen, die luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolging en mishandeling door de Servische autoriteiten. U zou zijn gevisieerd omdat u

in 2000 als minderjarige het UÇPMB zou hebben gesteund door het bedelen van voedsel en kledij en door burgers uit gevaarlijke gebieden te helpen evacueren (gehoor Commissariaat-generaal pp. 5-7). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde gerechtelijke documenten, met name een attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 15/04/2008) en een convocatie van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë (d.d. 13/03/2009), waarmee u deze vervolging wilde bewijzen, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten omdat deze inhoudelijk manifesteren fouten bevatten. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling te staan.

Betreffende uw verklaringen over uw lidmaatschap van het UÇPMB, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er sinds de amnestiewet van juli 2002 geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De ex- UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Uit diezelfde informatie blijkt dat voornoemde amnestiewet sedertdien correct werd toegepast en daadwerkelijk ten uitvoer werd gebracht. U haalde bovendien geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. U stelde immers uitdrukkelijk noch tijdens het gewapende conflict (gehoor CGVS p. 6), noch daarna te hebben deelgenomen aan de gewapende strijd (gehoor CGVS p. 5). Evenmin droeg u een uniform en/of wapens (gehoor CGVS p. 6). Bovendien werd in de hele periode tussen 2001 en 2005, toen u besloot naar Kosovo te verhuizen, geen enkele gerechtelijke procedure tegen u opgestart (gehoor CGVS p. 7). Dat er na de invoering van de amnestiewet toch nog ex-UÇPMB-ers werden opgepakt en veroordeeld, is geenszins in tegenspraak met de bevinding dat de amnestiewet toch correct werd /wordt geïmplementeerd. De amnestiewet heeft immers slechts betrekking op bepaalde wetsartikelen en sluit op zich niet uit dat personen alsnog kunnen worden vervolgd wegens het plegen van misdrijven die niet onder de amnestieregeling ressorteren.

Met betrekking tot de huidige situatie en uw vrees in geval van een terugkeer naar Servië vermeldt u de arrestatie van verschillende Albanese eind 2008. Toen u werd gevraagd naar de band tussen uw vrees en die arrestaties, vermeldde u het willekeurige karakter ervan en verklaarde u bang te zijn te worden gearresteerd wegens uw Albanese afkomst en het feit dat u in 2000/2001 het UÇPMB steunde door hen van kledij en voedsel te voorzien en burgers te helpen evacueren uit gevaarlijke gebieden (gehoor CGVS pp. 5, 6, 8, 9, 12, 14). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, dat de arrestatie van tien Albanese in december 2008 door de Servische rijkswacht geen verband houdt met hun etnische herkomst maar met de verdenking van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999. In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten, die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtsstaat, met zich meebrengen. Tijdens uw asielprocedure heeft u niet vermeld te hebben meegevochten met Albanese rebellen of te hebben deelgenomen aan misdaden in Kosovo of Servië. Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Over uw problemen met uw familie, met name dat deze niet akkoord gaat met uw huwelijk – u zou tegen de traditie in een echtgenote hebben genomen zonder eerst uw ouders om hun toestemming te vragen en uw echtgenote is bovendien ouder dan u – dient gesteld dat deze problemen van louter intrafamiliale aard zijn. Hoewel uw ouders na het vernemen van uw huwelijk alle contact verbraken (gehoor CGVS pp. 2-3), haalde u voorts geen andere problemen in dit verband aan.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart (licna karta) en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit en uw burgerlijke staat, die door mij niet in twijfel worden getrokken. Het attest van de Veteranenorganisatie van het UÇPMB bevestigt dat u sinds 5 juni 2005 lid werd van deze organisatie. Hieraan wordt evenmin getwijfeld. De door u neergelegde krantenartikelen hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking (gehoor CGVS p.

5). Hetzelfde kan worden gezegd over het door u neergelegde rapport van Human Rights Watch van november 2008 en de artikelen over de arrestatie van tien Albanezen, voormalige leden van het UÇK en het UÇPMB, eind 2008. Wat betreft het attest van uw huisarts, waarin wordt gesteld dat u verschillende littekens heeft en klachten over pijn, stijfheid en slaapstoornissen omwille van de pijn heeft, dient te worden opgemerkt dat dit attest geen uitsluitel geeft over de oorzaak van uw medische problemen. Het attest van een therapeut van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg in Brussel, waarin wordt gesteld dat u aan posttraumatische stress lijdt te wijten aan slechte behandelingen in uw land van herkomst, is opgesteld na een éénmalig gesprek met u. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan.

Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet zonder meer besloten worden dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde document doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit en afkomst wordt immers niet getwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekers hekelen in hun verzoekschrift van 30 mei 2010 het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet omstandig uiteenzet in welke zin het attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë en de convocatie uitgaande van diezelfde rechtbank, inhoudelijk manifeste fouten bevatten.

Verzoekers zijn van oordeel dat het niet volstaat om te stellen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, zich in het administratief dossier bevindt en laten gelden dat het zo voor hen niet mogelijk is om zich afdoende tegen dit argument te verdedigen.

Verzoeker volhardt te worden vervolgd in zijn land van herkomst omwille van zijn activiteiten bij het UÇPMB. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij onder andere nog kennis heeft van wapenopslagplaatsen en van de ligging van geheime bunkers en dat het juist die informatie is die de Servische autoriteiten willen hebben.

Hij herhaalt dat hij mishandeld werd tijdens zijn ondervraging en verklaart dat hij hiervan geen klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten gezien het juist deze diensten zijn "*die zijn fysieke integriteit hebben gekraakt*". Bovendien stelt hij, hebben ze hem duidelijk gemaakt dat hij best geen klacht zou neerleggen omdat ze zich anders zouden wreken op zijn familie. Verzoeker wijst er op dat de rechtelijke macht corrupt is.

Verzoeker verwijst naar een verslag van "Amnesty International waaruit volgens hem blijkt dat aanvallen worden gepleegd door parlementairen en extreem rechtse groeperingen. Hij stelt dat de amnestieregeling in theorie wel correct wordt nageleefd maar niet in de praktijk. Hij verklaart dat de aanvallen op UÇPMB gedaan worden door een "*half buitenlandse organisatie*". Deze laatste dient volgens verzoeker, informatie te verzamelen over geheime bunkers en dgl. meer, in opdracht van de inlichtingendiensten, "*doch niet officieel zodat de Servische autoriteiten buitenschot blijven*".

Verder houdt hij voor dat veel Albanezen gediscrimineerd en gepest worden in Servië en merkt op dat het wel heel toevallig is dat de Albanezen die gearresteerd werden wegens verkrachting en moord, allemaal ex-UÇPMB leden zijn die hebben meegevochten voor de onafhankelijkheid van Kosovo.

Hij vervolgt dat moordenaars van Servische origine, zoals "*Karadic*" meer dan 9 jaar lang, vrij hebben kunnen rondlopen en vindt het niet aannemelijk dat de Servische inlichtingendienst niet zou geweten hebben waar deze laatste zich bevond.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar het rapport van november 2008 van "Human Rights Watch" en naar persartikelen die hij reeds op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd.

Verzoeker stipt nog aan dat hij een lichamelijk letsel heeft dat werd veroorzaakt door de Servische politiediensten, en vermeldt dat hij lijdt aan een post traumatische stress stoornis, waarvoor hij een medische regularisatie heeft aangevraagd conform artikel 9 ter van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij beweert dat deze het gevolg is van de mishandelingen die hij heeft ondergaan door de Servische autoriteiten *"of hun buiten-statelijke groeperingen"*.

Verzoeker verwijst verder naar artikel 1 en 3 van het EVRM en stelt dat indien van hem de vluchtelingenstatus niet erkend wordt of hem de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend wordt, hij dient terug te keren naar een land waar hij gestraft zal worden *"met de dood of minstens met een vernederende behandeling"*.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Hatidze AMETI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar echtgenoot Flamur HAJDARI, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Daar waar verzoekers stellen dat ze zich onmogelijk kunnen verdedigen tegen de motivering in de bestreden beslissing, stellende dat het attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë en de convocaties uitgaande van diezelfde rechtbank inhoudelijk manifeste fouten bevatten, wijst de Raad er op dat verzoekers overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, over een recht op inzage beschikken en dus te allen tijde hun dossier konden inkijken.

Het blijkt niet dat verzoekers ooit inzage hebben gevraagd, ze tonen evenmin aan dat ze geen gebruik konden maken van dit inzagerecht, terwijl de gebruikte informatiebronnen waarop de commissaris-generaal zich steunt, zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden.

De grief van verzoekers dat ze zich niet konden verdedigen, wordt aldus niet aanvaard. Het is immers aan hun eigen toedoen te wijten dat ze van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, geen kennis hebben genomen.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker zich verder beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen.

Het verweer van verzoeker dat *“In theorie wordt de amnestieregeling correct nageleefd doch de praktijk is een ander paar mouwen”*, heeft slechts de waarde van een gratuite bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Hetzelfde geldt voor zijn bewering: *“Zeker gezien aanvallen op UCPMB vooral worden gedaan door half buitenlandse organisatie”*.

De passus uit het verslag van “Amnesty International” waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, handelt over aanvallen in de Servische media waarmee activisten die opkomen voor de rechten van de vrouw, te verduren hebben. Het ontgaat de Raad welke het verband is met de -correcte- toepassing van de amnestieregeling op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, te weerleggen; de motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook behouden.

Waar verzoeker voorhoudt dat enkel Albanezen gearresteerd worden door de Servische overheid en dat deze overheid personen als Radovan Karadzic meer dan 9 jaar vrij lieten rondlopen terwijl de Servische inlichtingendienst heel goed had moeten weten waar hij zich bevond, is louter een blote bewering; verzoeker brengt geen enkele gegevens bij om deze bewering hard te maken.

Dat de 10 Albanezen die gearresteerd werden wegens ernstige misdrijven, volgens verzoeker *“toevallig”* allemaal ex-UÇPMB leden waren, neemt niet weg dat deze personen zich volgens de informatie wel degelijk schuldig gemaakt hebben aan dergelijke misdaden als moord, ontvoering en verkrachting in Gjilan.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft vermeld deel te hebben genomen aan misdaden in Kosovo en Servië of te hebben meegevochten met Albanese rebellen.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen deze arrestaties en verzoekers persoonlijke situatie en het inderdaad niet aannemelijk is dat hij een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Bovendien benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Het blijkt dat verzoeker echter geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag van 3 september 2009, p. 10); verzoeker toont aldus niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Ook verzoekers argument dat hij geen klacht kon neerleggen omwille van wraakacties op zijn familie, en zijn bewering dat de rechtelijke macht in zijn land deels corrupt is, zijn loutere beweringen niet gesteund door concrete gegevens.

Aangaande de verwijzing in het verzoekschrift naar persartikels en het rapport van “Human Rights Watch” van november 2008, stelt de Raad vast dat deze informatie reeds werd neergelegd op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst dan ook naar hetgeen in de bestreden beslissing vermeld staat, met name dat deze geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker; een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker weerom slechts herhaalt dat hij een lichamelijk letsel heeft en dat hij lijdt aan posttraumatische stress doch de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing dat *“Wat betreft het attest van uw huisarts, waarin wordt gesteld dat u verschillende littekens heeft en klachten over pijn, stijfheid en slaapstoornissen omwille van de pijn heeft, dient te worden opgemerkt dat dit attest geen uitsluitel geeft over de oorzaak van uw medische problemen. Het attest van een therapeut van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg in Brussel, waarin wordt gesteld dat u aan posttraumatische stress lijdt te wijten aan slechte behandelingen in uw land van herkomst, is opgesteld na een éénmalig gesprek met u. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan.*

Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet zonder meer besloten worden dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria vermeld in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming” onbeantwoord laat.

De Raad deelt dan ook onder verwijzing naar bovenstaande motivering, het besluit van de commissaris-generaal.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De Raad merkt ten slotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad is eveneens van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.5. Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 en verwijzen naar hetgeen uiteengezet werd in hun verzoekschrift aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker laat gelden dat gezien hij door een strafrechtbank veroordeeld is bij verstek, hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de gevangenis zal belanden, terwijl (zie het verzoekschrift, p. 10) *“verzoeker een standbeeld zou verdienen voor zijn heldendaden”*.

Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aan de bewering dat hij gezien hij bij verstek is veroordeeld, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de gevangenis zal belanden, wordt geen geloof gehecht daar vastgesteld werd (*supra*) dat het attest van de gemeentelijke rechtbank van Preshevë en de convocatie uitgaande van diezelfde

rechtbank, inhoudelijk manifeste fouten bevatten waardoor aan deze documenten geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

De stelling dat verzoeker in de plaats van in de gevangenis te belanden, een standbeeld zou moeten krijgen, behoeft in het licht van wat voorafgaat, geen repliek.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld wetsartikel.

De artikelen 48/4 en 48/5 van voormelde wet van 15 december zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE